

STAR

overgray

ทดลองอ่าน

เรื่องเกี่ยวกับดาว

SCOPE

Jiwinil เข็มข Kiripantasy ภาพ

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

overgray

Star Scope เขตเคียวดาว

Jiwinil เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2580-2

ภาพปก Kiriphantasy

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์โอเวอร์เกรย์ (ในเครือบริษัท แจ่มใส พับลิชชิง จำกัด)

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล everybook2015@gmail.com

เว็บไซต์ www.facebook.com/overgrayyyy

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 319 บาท

พิมพ์

กระดาษปกนิ่ม

ห่วงใยสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

ความเจ็บปวดเป็นเรื่องธรรมชาติ ตราบใดที่เป็นมนุษย์เราย่อมมีความเจ็บปวดเจ็บ... เพื่อให้รู้ว่ายังมีหัวใจและยังมีชีวิตอยู่ สำหรับ 'เคียงดาว' ที่เติบโตขึ้นมาโดยผ่านความเจ็บปวดมามากมาย แต่ไม่มีครั้งใดที่จะตอกตรึงอยู่ในความทรงจำได้เท่ากับความเจ็บปวด 'ครั้งแรก' ทว่าเขาก็ยังต้องใช้ชีวิตต่อ แม้จะล่องลอยเว้งว่างอยู่ในอวกาศก็ตาม

และเมื่อ 'ขอบเขต' ผู้รั้งอยู่ในความทรงจำคนนั้นกลับเข้ามาในชีวิตอีกครั้ง ก็เหมือนว่าความสัมพันธ์และความรู้สึกที่คล้ายจบลงไปแล้วทำท่าว่าจะท่วมท้นขึ้นมาอีกครั้งที่คิดว่าลึ้มเลื่อนไปแล้ว หัวใจปิดตายไปแล้ว ชีวิตจบสิ้นไปแล้ว แต่ที่จริงเคียงดาวกลับไม่เคยลึ้มเรื่องราวของขอบเขตไปเลย...

'ขอบเขต' ยังอยู่ข้าง 'เคียงดาว' เสมอ

มาร่วมเป็นส่วนหนึ่งในเรื่องราวของคนสองคนที่ 'โลก' เหวี่ยงให้โคจรกลับมาพบกัน และเป็นกำลังใจให้พวกเขาข้ามผ่านความสัมพันธ์ที่แสนเจ็บปวดและเต็มไปด้วยหยาดน้ำตา ทว่าก็อบอุ่นและงดงามไปด้วยกันนะคะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์โอเวอร์เกียร์

สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย overgrAY ได้ที่

www.facebook.com/overgrayyyy

Introduction

ความสัมพันธ์ที่สิ้นสุดไปแล้ว ก็เหมือนดาวที่โคจรห่างออกไป
แม้จะมองไม่เห็น แต่ก็ยังมีอิทธิพล

เครื่องบินที่ทะยานขึ้นไปบนท้องฟ้าเป็นสิ่งที่บ่งบอกว่าสถานะของเขา
ทั้งสองคน 'จบลง'

คงเป็นเพียงความปรารถนาเพียงหนึ่งเดียวของดวงดาวที่วาดฝันไว้ว่า
วันหนึ่งจะได้กลับมาเจอกัน แต่เมื่อใครอีกคนไม่ได้อยากจะเจอกันอีกต่อไปแล้ว
ความปรารถนานั้นก็คงต้องถูกเก็บใส่กล่อง ปิดตายจนลืมเลือนไปว่าครั้งหนึ่ง...

เคยมีเด็กผู้ชายที่ไม่ว่าอย่างไรก็ไม่มีวันยอมแพ้ต่อความฝันของตัวเอง
"ง่วงไว้ย!"

เสียงโหยกโหยกโวยวายของเจ้าของนัยน์ตาสีน้ำตาลเข้มที่ปิดตัวพลง
มองไปรอบๆ ห้อง กลุ่มผมสีดำสนิทที่ไปคนละทางเพราะถูกฝ่ามือขยี้จน
เสียทรงไปหมด เจ้าตัวเดินโซซัดโซเซเข้าไปในห้องน้ำสำรวจใบหน้าของตัวเอง
ในกระจกแบบลวกๆ

ขอบตาคัล้ำเหมือนหมีแพนด้า สิวหนึ่งเม็ดที่สะออะผุดขึ้นมาที่คาง
เพราะเครียดหรือล้างหน้าไม่สะอาดก็ไม่อาจจะรู้ได้ ไหนจะตาแดงก้ำเพราะ
ไม่ได้นอนนั่นอีก

สภาพเด็กผู้ชายที่ไม่มีความยอมแพ้ต่อความฝันของตัวเองนั้น ผ่านมา

เป็นเวลาสองปีกว่าแล้วก็ยังเป็นคนเดิมไม่มีผิเคี่ยวน แต่ที่เพี้ยนไปคือความฝันเหล่านั้นนั้นแหละ เพราะในสมองของชายหนุ่มที่โตมาอย่างดิบดี (?) หรือน่าจะเรียกได้ว่าดิบดีๆ

มันเปลี่ยนไปเป็น...

เรียนจบ -> ทำงานดีๆ -> จะได้มีเวลานอน

อันที่จริงผมว่านั่นเป็นความคิดที่ค่อนข้างจะดีอยู่นะ อนาคตคนเราวาดฝันอะไรไว้บ้างละ อยากรู้ครอครบรัตี้ๆ ชีวิตดีๆ แต่สำหรับคนที่ครอครบรัตี้ก็พังฉิบหายไปแล้ว ชีวิตก็เส็งเคร็งสุดๆ ก็เหลือเพียงแค่การงานดีๆ ทำงานมีเงินรวยๆ แล้วออกไปใช้ชีวิตเจ๋งๆ คนเดียวก่อนจะตายไปแบบเหงาๆ

อ้อ มีเวลานอนเยอะๆ คงจะเป็นจุดประสงค์หลักของการใช้ชีวิตมากกว่า ผมแปลงฝันล้าหลังแบบลวกๆ ก่อนจะรีบแต่งตัวเพื่อออกไปเรียนเส้นนิสิตที่ควรจะมีให้รีบทุกวันนี้แค่นี้ให้มันชาวสะอาดตาเหมือนตอนซื้อมาก็ดีถมเถแล้ว เพราะตั้งแต่ตัดสินใจเข้าเรียนคณะศิลปกรรมฯ แถมยังฟุ้งด้วยเข้าชมรมศิลปะนับวันเส้นนิสิตก็เหมือนผ้าขี้ริ้วไปทุกที

ขาสองข้างก้าวขึ้นรถสองแถวแบบรีบเร่ง ผมใช้ชีวิตประจำวันซ้ำซากแบบนี้มาเป็นเวลาหนึ่งปีเต็ม แล้วนี่ก็เข้าปีที่สองที่ก็คงดำเนินไปแบบเดิม เรียนเข้าชมรม ทำการบ้าน ทำงานหาเงิน นอน ตื่น แล้วก็ไปเรียน

ลมเย็นๆ ยามเช้าที่พัดผ่านใบหน้ากับกลิ่นอายของทะเลที่ห่างจากหน้าบ้านพักไม่ถึงสามสิบก้าว สิ่งนี้เป็นสิ่งหนึ่งที่ผมเคยวาดฝันไว้เมื่อสมัยเรียนอยู่มัธยมปลายว่าตัวเองจะต้องเข้ามาหา'ลัษิตทะเล'ให้ได้ เพราะผมชอบทะเล

เสียงเพลงหมอลำจากตลาดใกล้บ้านยามเช้ายังคงเป็นเอกลักษณ์ของพื้นที่แถวนี้

ครืดๆ

โทรศัพท์ในมือสั่นครืดๆ แค่นี้ก็ชอบหน้าจอก็ตกใจออกมา ผมเองก็ไม่เข้าใจหรอกว่าพี่สาวตัวเองต้องการอะไร ครอครบรัตี้มันแตกไปตั้งแต่วันนั้นแล้ว และนั่นก็คือสาเหตุที่ผมแยกตัวออกมาอยู่คนเดียวโดย

ไม่ติดต่อกันในบ้าน ตอนแรกก็ทุลักทุเลเป็นบ้าเพราะนอกจากเงินจะไม่มีติดตัว
ยังจะอยากเข้าเรียนมหา'ลัยแบบชาวบ้านเขา ก็เลยต้องขอยืมพี่สาว แต่เพียง
แค่นี้พี่ผมก็สามารถหาเงินคืนจนหมด แถมยังจ่ายค่าเทอมสำหรับปีต่อไปแล้ว
เรียบร้อย

"ว่าไง" น้าเสียงเนือยๆ ของผมคงจะทำให้พี่เบื่อหน่ายบ้างแหละ แต่
เหมือนว่าจะมีเพียงคนเดียวที่รู้สึกผิดกับการบีบบังคับให้ผมออกจากบ้านสำเร็จ
ก็เลยคุยไปจั้นๆ

[เรื่องค่าเทอมโอเคมั๊ย]

"จ่ายไปหมดแล้ว"

[ค่าข้าวล่ะ]

"กินที่ร้าน"

[จะเอาเพิ่มมั๊ย]

"ถ้าพี่จะโทรมาถามคำถามเดิมๆ ก็อย่าโทรมาเลย"

เป็นอาทิตย์แล้วมั้งตั้งแต่เปิดเทอมที่พี่นั่งโทรหาผมเหมือนเป็นห่วงอะไร
นักหนา ทั้งที่ตอนปีหนึ่งก็ไม่เห็นโทรจิกจิกๆ อะไรขนาดนี้ แล้วโทรมาก็ถามแค่ว่า
เงินพอมั๊ย ลำบากหรือเปล่า

[พี่เป็นห่วง]

"ผมอยู่กับพี่ศร โอเคดี พี่ศรเลี้ยงผมเหมือนลูกตัวเอง ไม่ต้องห่วงหรอก"

ได้ยินเสียงถอนหายใจเบาๆ จากปลายสาย รู้แหละว่ากังวล แต่ตอนผม
ออกจากบ้านมาก็ไม่เห็นมีใครรังไ้วัดักคน

[ตอนนี้คบอยู่กับใครมั๊ย]

คำถามของพี่คะนี่ทำให้ผมที่กำลังจะยื่นเงินจ่ายลุงรถสองแถวชะงักไป
พอตั้งสติได้ตั้งค่อยๆ วางเหรียญบนมือลุงแล้วเดินเข้าไปในรั้วมหา'ลัย

"ทำไม"

[เปล่า]

เหอะ แน่ใจหรือไง ไม่ใช่ว่าพี่กำลังทำตัวเป็นสายให้พ่อกับแม่หรอกหรอ

"แล้วถ้าผมคบผู้ชายล่ะ"

[เคียง!]

ฮะๆ อยากจะหัวเราะให้ฟันหลุด

"ไม่ได้คบใคร ที่น่าจะรู้ดีที่สุดไม่ใช่หรือไง"

ผมกดตัดสายแล้วเดินดุ่มๆ ไปตามทางเดินอย่างหัวเสีย ไม่ต้องมาถามหรือ
ว่ากำลังคบใคร แต่ทุกวันนี้ให้ไปสนใจใครยังทำไม่ได้เลย

หรือถ้าจะให้พูดให้ถูก

หัวใจของผมมันพังยับเยินไปแล้ว

ทุกวันนี้ที่ขับเคลือบร่างกายก็คงมีแค่สมองกับกล้ามเนื้อ จากที่เป็น
คนทำอะไรรอบคอบผมก็กลายเป็นคนเหาะเหายะไม่เอาอะไรสักอย่าง จากที่
เป็นคนตั้งใจเวลาทำสิ่งหนึ่ง ก็ไม่สามารถโฟกัสกับมันได้ในเวลานานๆ

ที่เขาว่ากันว่าคนเราสามารถเปลี่ยนไปเป็นคนละคนได้คงเป็นแบบนี้สินะ
หลายๆ อย่างในรั้วมหา'ลัยมันไม่ได้เป็นไปอย่างใจหวังหรอก เรื่องนั้น
ผมรู้ดี ดั่งนั้นพอพ้นสภาพเฟรชชีปีหนึ่งผมก็ตัดตัวเองออกจากทุกอย่าง ปลีกตัว
มาอยู่คนเดียว ไม่เอาเพื่อนไม่เอาใคร ไม่เอาอะไรสักอย่างเลยก็ว่าได้ จะมีก็
เพียงสิ่งเดียวที่คอยช่วยสงบสติอารมณ์ไม่ให้ผมเป็นบ้า

นั่นคือการวาดรูป

เพราะแบบนั้นทุกวันหลังเลิกเรียนผมจึงมาขลุกอยู่ที่ชมรมศิลปะที่
เป็นเหมือนที่พึ่งทางใจ เพราะชมรมไม่ได้เป็นที่นิยมเหมือนอย่างชมรมดนตรี
สมาชิกเลยไม่ได้มีเยอะจนปวดหัว แล้วอีกอย่างก็ไม่ค่อยมีใครมาเข้าชี้ผมเท่าไร
อีกทั้งประธานชมรมเองก็เป็นคนเงียบๆ เข้ามาก็ก้มหน้าก้มตาทำอะไรต่างๆ กัน
ผ่านทางรูปวาด ไม่ได้มานั่งเม้าท์มอยอะไรกันเป็นเรื่องเป็นราว

และวันนี้ก็เป็นอีกวันที่ผมเลือกที่จะมาขลุกตัวอยู่ที่ชมรมจนเกือบมืด
ปกติแล้วจะมีสามคนที่อยู่รั้งท้ายก่อนจะปิดห้อง ซึ่งก็คือผม ประธานชมรม
อย่างพีโพอ แล้วก็รองประธานหน้าใจดีเฮียอัน

"ไม่กลับบ้านหรือไงเคียง" น้ำเสียงง่วงๆ ของบอสใหญ่ลอยเข้ามาตั้งวาดรูป
มากระแทกหูผม ผมที่กำลังใจจดใจจ่ออยู่กับการละเลงสีน้ำมันชะโงกหน้า
ออกไปมองเขาเล็กน้อย

"เดียวก็กลับแล้วพี่"

"ช่วงนี้ไม่ค่อยมีคนมาสมัครเพิ่มเลยเนอะ"

"ก็ดีแล้ว ผมชอบเงียบๆ"

"ก็คือมึงจะยึดชมรมว่าจ้าง ปีสองไปๆ มาๆ เหลือมึงกับไอ้ไอ้ต๋ออยู่สองคน"

"เออ ชมรมนี้ของกูวะพี่"

"ฝันไปเหอะ"

ก็อกๆ

บทสนทนาของผมหักพี่ไฟถูกขัดโดยเสียงเคาะประตู ปกติแล้วชมรมศิลปะไม่ค่อยมีใครเคาะประตูหรือก บทมันจะเปิดมันก็เปิดค้างเข้ามา ไม่สนว่าจะกระแทกโดนหน้าใคร ถ้าเคาะประตูแสดงว่าไม่ใช่คนของชมรมศิลปะ

"เคาะทำไมวะ ไฟสว่างกว่าอนาคตกูอีก จะเคาะเพื่อ"

พี่ไฟจะสายตาจากผ้าใบวาดรูปเดินอิดออดไปที่ประตู เขานิ่งไปแล้วหันมามองหน้าผม

"อะไร มองผมทำไม"

"กูลืมไปว่าล็อกประตู"

แล้วจำเป็นต้องหันมาบอกกูเหรออ

ผมหันกลับมาสนใจภาพวาดสีน้ำมันของตัวเองต่อ ผมรักอิสระในการอยู่ชมรมศิลปะเพราะสามารถทำอะไรก็ได้ที่อยากทำ ถ้าผลงานเตะตากรรมการเมื่อไรนานๆ ที่ภาพวาดก็จะไปโผล่ในห้องสมุดบ้าง ตามกำแพงที่ไหนสักแห่งในมหา'ลัย หรืออาจจะเป็นร้านอาหารแถวมอที่มาเลือกรูปสวยๆ ไปประดับผนัง ซึ่งถ้าโชคดีผมก็ได้เงินค่าขนมกลับมาบ้าง

"อ้าว ไม่ใช่คนชมรมนี่นี่ มาผิดห้องเหรออ"

ไอ้พี่ไฟมันคุยกับใครอยู่หน้าประตูไม่รู้ รู้แค่ทั้งผมและเฮียอันไม่มีใครสนใจมันเลยสักคน

"มาสมัครเข้าชมรมครับ"

"อ้าวเหรออ เออๆ เข้ามาๆ"

เสียงประตูปิดลงพร้อมกับฝีเท้าของคนสองคนที่เดินกลับเข้ามาในห้อง

"ปีหนึ่งหรือเรา"

"ครับ"

"เออก็ดี ปีหนึ่งปีนี้ไม่ค่อยมีคนเข้าชมรมศิลปะเลย จะได้คลายเหงา" เพราะได้ยินคำว่าปีหนึ่งผมเลยไม่ได้สนใจอะไรนัก ถ้าเป็นปีสามปีสี่ก็จะเป็นอีกเรื่องหนึ่ง

"ก็... ประตุชมรมจะเปิดทุกวันหลังสี่โมง ถ้าอยากมาเร็วกว่านั้นก็มาขอกุญแจที่ผมหรือรองประธาน" ผมชะงักงันไปมองพี่โพอีกครึ่ง อ้าปากเตรียมกำลังจะแซวว่า 'ผมก็มีกุญแจสำรองนะครับ ลูกรักประธานก็งี้' แต่เมื่อสบตากับใครอีกคน ผันร้ายที่ลืมนไปแล้วก็พรุ้งพรุ้ไหลกลับเข้ามาในความทรงจำเป็นสาย

คงไม่ใช่แค่ผมคนเดียวที่ทั้งตกใจและแปลกใจว่าทำไมคนที่คุ้นหน้าคุ้นตากันถึงมาเยือนอยู่ในห้องนี้ได้ มันก็คงตกใจไม่ต่างกับผมนั่นแหละ แล้วทำไมถึงสวมชุดมหา'ลัย ทำไมถึงยื่นกระดาษสีขาวให้กับประธานชมรมของผม

ถามว่าจำผิดมั๊ยก็ไม่น่าใช้ รู้จักกันมาตั้งแต่มัธยมต้นทำไมถึงจะจำไม่ได้ก็แค่โตขึ้นกว่าแต่ก่อน โครงหน้าชัดเจนขึ้นกว่าเมื่อตอนสมัยเด็กๆ สูงขึ้นมากพอสมควร แต่ที่ไม่เปลี่ยนไปเลยคือสายตาและแววตาก็ยังคงดูดี้น นอกจากนั้นที่ย้ำชัดเจนที่สุดคงจะเป็นไอจางๆ ที่แผ่ออกมาร่างกาย มันยังคงเป็นสีฟ้าอ่อนๆ เหมือนทุกๆ ครั้ง

ปฏิกิริยาตอบสนองของมันคือการกลับไปทำสีหน้านิ่งเหมือนเดิมราวกับไม่เคยรู้จักกัน ส่วนปฏิกิริยาของผมคือการคว้าของที่อยู่ใกล้ตัวที่สุดอย่างถึงล้างฟูกันที่ไม่มีน้ำปาดสีหน้ามันอย่างจิงจนพี่โพถึงกับร้องออกมา

"ไอ้เคียง ทำไรวะ!"

"มึงกลับมาทำไม!"

เสียงสั้นครี๊วของผมที่ตะคอกออกไปคงทำให้มันสำนึกได้บ้าง

ทั้งๆ ที่อยากจะทำให้มันเจ็บ

แต่ทำไมนะ ทำไม...

"มึงจะกลับมาทำไม"

ทำไมสุดท้ายแล้วถึงเป็นผมที่เจ็บเจียนตายขนาดนี้

...

กลับมาทำไมวะ 'เซต'

Chapter 01

'ไหวมัยนั่น'

น้ำเสียงแผ่ความเป็นห่วงถูกส่งมาระหว่างที่ผมกำลังป็นรั้วแอบเข้าไป
ทางหลังบ้าน เห็นใบหน้าที่ไม่ค่อยแสดงอารมณ์ทำสีหน้าเฉยลงแล้วก็ได้แต่
บอกรัดไป

'ไหวดี ปีนมาก็รอบแล้ว'

เขตมันยังคงให้กำลังใจผมเจี๊ยบๆ ไหวกับผีลึเวะ ชาก็สั้น ปีนก็ยาก
กว่าจะลงได้แต่ละทีปวดโซ่ระบมไปหมด

ลำบากฉิบหาย

การคบกันของเราเป็นความลับมาได้สามปีแล้วและก็ยังคงเป็นความลับอยู่
จนถึงทุกวันนี้ ผมใช้วิธีป็นเข้าออกหลังบ้านเพื่อออกไปเจอกับเขตตอนกลางวัน
แล้วกลับบ้านมาอีกที่ช่วงรุ่งสาง

ช่วงเวลามัธยมต้นนั้นเรียกได้ว่าใช้ชีวิตโคตรคุ้ม

'ดาวหางล่ะ'

น้ำเสียงนุ่มหูฮัมฮัมออกมาจากลำคอ ผู้ชายตรงหน้าเงยหน้ามองท้องฟ้า
ที่เต็มไปด้วยดาวระยิบระยับในวันนี้ ผมที่ยังนั่งค้างอยู่บนรั้วบ้านมองตามไป
ถึงแม้จะไม่เห็นดาวหางอย่างที่ใครอีกคนบอก แต่ก็รับรู้ได้ว่ามันมี

'เขาบอกให้อธิษฐานล่ะ'

'หรือ'

ผมหลับตาอธิษฐานกับดาวหาง
ขอให้ได้อยู่กับเขตนานกว่านี้ ต่อให้เกลียดกันก็อยากจะอยู่ข้างๆ ด้วย
ไม่ว่าเมื่อไรเขตก็นั่งคงชอบดาวเสมอ ผมไม่เห็นมันจะนำพิศواسอะไร
ขนาดนั้นเลย ก็แค่อีสไทม์มีตๆ

ผมทิ้งตัวแลนดิ่งที่พื้นอย่างสวยงาม เช็กดูสภาพความปลอดภัยของตัวเองแล้วหันไปส่งยิ้มซำๆ ให้กับคนที่ยืนอยู่ด้านนอก

'ฝันดี'

'ฝันดีครับ'

ปัก

"โอ๊ย"

นิ้วก้อยของผมจุ่มเข้ากับขาโต๊ะอย่างจริงจังต้องร้องโอดโอยออกมาตั้งแต่เขตกลับมาอาการเหม่อลอยของผมก็ดูจะเป็นมากขึ้น ผมมักจะเห็นสายตาของพี่ศรเจ้าของที่พักและที่ทำงานส่งมาไกลๆ อย่างเป็นห่วง แต่ถึงอย่างนั้นก็ไม่ได้เข้ามาถามว่าเป็นอะไร

วันนี้ชนไปก็อย่างแล้วก็จำไม่ได้ จำได้แค่ว่าปวดทั้งนิ้วทั้งหัว

ผมพาร่างเปื่อยๆ ของตัวเองเข้าไปในครัวระหว่างเวลาพัก ครัวเล็กๆ แต่สะอาดบ่งบอกว่าเจ้าของร้านเป็นคนเข้มงวดเรื่องความสะอาดเป็นที่หนึ่ง ตั้งแต่ทำงานมาผมไม่เคยเจอแมลงสาบสักตัว

ร้านอาหารของพี่ศรชั้นบนทำเป็นที่พักให้กับนิสิตมหา'ลัย เปิดให้เช้าทั้งหมดสี่ห้องซึ่งตอนนี้เต็มหมดแล้ว แต่ได้ข่าวแว่วมาว่าห้องตรงข้ามผมกำลังจะว่างเพราะรุ่นพี่ที่เรียนจบกำลังจะย้ายไปเชียงใหม่ ส่วนข้างล่างเปิดขายอาหารตั้งแต่หลังหนึ่งทุ่มจนถึงเที่ยงคืน ถ้าพี่ศรคนเดียวคงเอาร้านที่คนเข้าเยอะแบบนี้ไม่อยู่ เลยต้องมีเชฟตัวเบิ้มอย่างเฮียหมี่ที่คอยผัดอาหารอยู่ด้านหลัง ผมหยิบแก้วน้ำของตัวเองไปกรอกน้ำส้มใส่ แหงละ เป็นพนักงานเลยมีสิทธิ์ที่จะกินน้ำอะไรก็ได้ระหว่างทำงาน เพราะพอปิดร้านแล้ว เฮียหมี่แกก็จะล็อกตู้กดน้ำกันไว้พวกเด็กมือบอนมากดไปกิน

"เหม่ออะไร"

เฮียที่กำลังเตรียมปลาพุดขึ้นมอลอยๆ เออ จริงๆ แล้วแกไม่ได้ชื่อหมีหรอกครับ แกชื่อวาฟต่างหาก แต่เพราะพี่ศรเรียกหมีก็เลยเรียกตามกันไปหมด แล้วอีกอย่างหุ่นเฮียก็ไม่ได้หมี แต่สูงมากและหล่อเข้าขั้นพระเอกหนังจนพี่ศรต้องเอามาเก็บไว้หลังร้าน ไม่เช่นนั้นร้านอาจจะพังซะก่อน

"นิคหน่อย"

"มีเรื่องอะไรหรือไง"

"ถ้าอู่อู๋ แฟนเก่ากลับมา เฮียจะทำไง" ผมยืนพิงข้างประตูพลางดูคนน้ำในแก้วอย่างเบื่อน่าย

"ไม่เคยมีแฟนเก่า"

เฮอะ หน้าตาขนาดนี้ไม่เคยมีแฟนเก่า?

"ซีจู้เบเบ"

"กูไม่เคยมีแฟนเก่าจริงๆ" เฮียหันต้นหอมดังฉับๆ "แล้วแฟนเก่ากลับมา มันทำไม ยังรักอยู่หรือไง"

"เปล่า แค่เห็นหน้าละมันชอบนึกถึงเรื่องเก่าๆ"

"ถ้าอย่างนั้นก็ไม่ต้องทำอะไร เหมินๆ ไป"

"ก็มันน่ารำคาญ"

"จะให้ได้ตั้งใจทุกอย่างมันไม่ได้หรอก"

เออ ก็จริง

"เหมินได้ก็เหมินชะ อยางเวลาศรมันจับได้ว่าพี่แอบกินแซลมอน พี่ก็ทำไม่หือไม่อือ ไม่รู้ไม่ชี้"

แล้วมันเกี่ยวอะไรกับเรื่องแฟนเก่าวะ

"เห็นศรบอกว่าทะเลาะกับคะนึ่งเหรอช่วงนี้"

ผมพยักหน้าเบาๆ ไม่แปลกหรอกที่เฮียหมีจะรู้เรื่องพีนัง ก็พี่ศรกับพีนังเคยเป็นเพื่อนสนิทกันสมัยเรียนมัธยม ส่วนเฮียหมีก็สนิทกับพี่ศรถึงขั้นเปิดร้านอาหารด้วยกัน

"พี่สาวผมยุ่งไม่เข้าเรื่องอะ"

"ไม่ใช่เพราะเขาเป็นห่วงหรือหรือ"

"ผมไม่ได้คิดงั้น เขียไม่เห็นวันที่แก่แล้วผมออกจากบ้านเหมือนหมูเหมือนหมา"

"แล้วไปทำอะไรทำไหนแกถึงได้ใส่"

"มีแฟนเป็นผู้ชาย"

เขียไม่ได้หันมามองผม จับปลาลงไปทอดในกระทะเหมือนแค่ชวนผมคุยไปงั้น

"เขาไม่ชอบหรือ"

"เขาคิดว่ามันอับอายขายขี้หน้าวงศ์ตระกูล พ่อแม่ก็คิดงั้น"

"ไม่เห็นเกี่ยว"

ผมก็คิดว่ามันไม่เกี่ยวเหมือนกัน แต่ก็งั้น ถ้าเขาอยากจะให้เกี่ยวอะไร มันก็เกี่ยวได้ทั้งนั้นแหละ เพราะหลังจากเลิกกับเซตผมก็สนิทกับเพื่อนผู้ชายคนไหนไม่ได้เลย กลายเป็นว่าผมต้องชอบผู้ชายทุกคนขึ้นมาชะง่างั้น

"ก็ว่า ปกติไม่ยกจะเห็นอารมณ์เสีย จับโทรศัพท์ที่ไร้พิน้ำชาตามเข้าสิงตลอด"

"คนนะไม่ใช่ท่อนซุง"

"อ้าวอะไร นึกว่าตายด้านไปละ"

"ตกลงอยากเป็นเฮียหรืออยากเป็นเฮียกันนะ สงสัยจัง"

คนตัวสูงยกมีตบึงตอจะมาสับหัวผม ผมเลยต้องเบี่ยงตัวหลบออกไปด้านนอกที่เริ่มจะมีลูกค้าระลอกสองทยอยเข้ามา

ผมไม่ชอบทำงาน แต่ทำเพราะความจำเป็น แค่เรียนอย่างเดียวก็เหนื่อยจนจะบ้าตายอยู่แล้ว กลับมาก็ยังต้องทำงานหาเงินจ่ายค่าห้องพัก แต่ถ้าต้องกลับไปก้มหัวขอร้องคนที่ไม่เคยจะสนใจ ผมยอมเหนือยดีกว่า

เพราะฉะนั้นชีวิตถึงได้มาจบอยู่ที่ร้านอาหารเล็กๆ ซึ่งอยู่ไม่ไกลจากตัวมหา'ลัยมากนัก ห้องกระจกที่ดูทันสมัยให้อารมณ์เหมือนทานข้าวในบ้านตามมุมต่างๆ มีรูปภาพจากชมรมศิลปะแปะเอาไว้บนผนังบ้าง วางพิงไว้ที่มุมห้องบ้าง ให้ความรู้สึกอบอุ่น แต่ที่ดูจะเป็นเอกลักษณ์ของร้านที่ใครคงจะเป็น

รูปวาดปลาวาฬตัวใหญ่ที่แปะอยู่ตรงทางเข้าร้าน เข้ากันดีกับชื่อร้าน 'วันวาฬ' ที่มองจากดาวอังคารก็รู้ว่าใครตั้ง ก็คนที่ชื่อจริงกับชื่อที่โดนเรียกไม่เหมือนกัน แถมยังชอบทำหน้าโหดขลุ่ยอยู่กับบึงตอหลังร้านนั่นแหละ

เป็นเวลาสองชั่วโมง สามชั่วโมงผ่านไป ชาวที่เริ่มล้าบ่งบอกว่าใกล้จะ ได้พักเต็มทน และแล้วไม่นานเวลาสวรรค์ก็มาถึง ผมโยนผ้ากันเปื้อนสีดำ ลงบนเตียง ถอดเสื้อเชิ้ตสีขาวที่ปักลายปลาวาฬใส่ลงตะกร้า ถอดกางเกง โยนไปกองบนเก้าอี้ แล้วทิ้งตัวลงนอนแบบไม่สนอะไรทั้งนั้น

ค่อยอาบน้ำต่อนเช้าแล้วกัน

ลมหายใจยาวๆ ถูกผ่อนออกมา สายตาของผมเหม่อมองไปที่ภาพวาด สีนํ้ามันที่เคยวาดเอาไว้ในช่วงชมรมศิลปะ มันคือภาพวาดดาวหาง ผม เดินเข้าไปใกล้ภาพนั้น นั่งมองมันอยู่สักพัก

หลายครั้งที่ตัวผมเลือกที่จะวาดดวงดาวออกมาในช่วงแรกที่ยังรู้สึก คิดถึงอยู่ มันเหมือนเป็นการระบายสิ่งที่อัดอั้นอยู่ในใจ ผมไม่เคยชอบดาว ผมชอบทะเลและเสียงคลื่นเวลาซัดเข้าฝั่ง คนที่ชอบดาวนั่นะ คือเขตต่างหาก

ก่อนที่จะเลิกกันเราสองคนเคยคุยกันไว้ว่าจะไปเรียนที่ไหนต่อ เพราะ แบบนั้นผมเลยไม่สงสัยเลยว่าทำไมมันถึงรู้ว่าผมเรียนที่ไหน เขตมันเกลียด ทะเล ส่วนผมก็เกลียดภูเขา เขตมันตั้งใจจะขึ้นที่สูงเพื่อให้เห็นดาวได้ชัดๆ ส่วนผมตั้งใจจะเข้าหาคลื่นริมชายหาด

มันชัดเจนมาตั้งแต่ไหนแต่ไรแล้วว่าความชอบของเราสองคนมันต่างกัน ตลกตรงที่เขตมันเกลียดทะเล แต่ดันใส่ชุดนิสิตของมหา'ลัยติดทะเล ผมไม่ค่อยเชื่อเรื่องคำอธิษฐานกับดาวหางบ้างบออะไรนั่น ก็แค่ทำตามไป เพราะยังเป็นเด็ก แต่ถ้าการอธิษฐานกับดาวหางนั้นเป็นความจริงคงส่งผล ชนิดที่เรียกได้ว่า 'ซัด' จนแทบจะอยากย้อนเวลากลับไปวันนั้นเพื่อขอว่า 'ถ้าเกลียดแล้ว ก็อย่ากลับมาเจอก็ว่า'

มือของผมคว้าภาพสีน้ำมันรูปดาวหางที่ตั้งไว้ในห้องมาเกือบปีขึ้นมาถือ เอาไว้ ก่อนจะเดินออกจากห้องแล้วโยนมันลงถังขยะหน้าห้องอย่างไร้เยื่อใย ประจวบเดียวกับที่เสียงเปิดประตูห้องด้านบนดังขึ้น

"ยังไม่นอนหรือวะเคียง"

"พีนั่นแหละทำไมไม่นอน"

ผมเงยหน้ามองผู้ชายขอบตาคัล้ำเขียวที่ไม่ค่อยจะได้พูดได้จกกันมากนัก
หมวดเควารกรุงรังไปหน้าไปหมดเพราะไม่ค่อยได้ออกจากห้องมาทักทายกัน
สักเท่าไร พี่โต้งมันมองผมด้วยตาที่หรีจันเกือบปิด

"กูเคลียร์ด้านอยู่"

"ด้านไรวะ"

"มารีไอ้เนโกะ"

หยิบจดหมายที่ดูจืดจางเล็ๆ หน้าห้องแล้วก็หายหัวกลับเข้าไป
ในห้องอีกครั้ง เหลือทิ้งเพียงความงงและความเจ็บไว้ให้ผม
ว่าผมใช้ชีวิตทั้งๆ ขว้างๆ แล้ว ไอ้พี่โต้งก็คงไม่ต่างกับนั่นแหละ

สถานที่ที่เป็นที่พึ่งทางใจอย่างชมรมศิลปะในวันนี้นั้นมันไม่ใช่ที่พึ่งทางใจ
อีกต่อไป แต่ถ้าถามว่าจะให้ไปเข้าชมรมอื่นมั้ยผมก็คงไม่ไปเพราะผมรัก
การวาดรูป มันเป็นทางที่ระบายความคิดระบายอารมณ์ออกมาได้ดีที่สุดแล้ว
ผมทิ้งตัวลงที่เก้าอี้ประจำของตัวเองที่มีสติ๊กเกอร์รูปปลาวาฬแปะเอาไว้
หางตาหันไปจะเจอกับใครอีกคนที่ไม่ควรจะมาเสนอนหานั่งอยู่ในห้องนี้กำลัง
ก้มทำอะไรยุกยิกอยู่บนโต๊ะ

"เขตชอบวาดรูปหรือ"

เสียงเจ็อยแจ้วของน้องเล็กประจำชมรมอย่างมีทำให้บรรยากาศดีขึ้น
มาบ้าง คนอื่นก้มหน้าก้มตาทำงานไป ไอ้พี่ไฟก็ยิ่งเหมือนเดิม เพิ่มเติมคงเป็น
กองเอกสารสูงเท่าภูเขาตรงหน้า

"ขอบสิ"

ทอแหล!

หนูที่เผลอไปเผือกฟังบทสนทนาทำให้ผมถึงกับสบถออกมาในใจ เขต
เกลียดการวาดรูปที่สุดในชีวิตเลย ความฝันของมันคือการขึ้นยอดดอยไป
เปิดร้านกาแฟเพราะจะได้เห็นผืนฟ้าและแสงดาวระยิบระยับ นอกจากการ

จับเครื่องทำกาแฟแล้ว ผมแทบไม่เคยเห็นมันจับดินสอวาดรูปเลยสักครั้ง

"เสิร์ฟละ"

"ไหนๆ" มีปราคาเข้าไปหาเขตหลังจากที่มันดูภูมิไจกับรูปวาดในกระดาษ เอ็นั้น ไฟไปถึงกับละลายตาจากกองเอกสารสูงเท่าภูเขาแล้วเขยิบตัวไปยืนอยู่ด้านหลังผู้ชายตัวสูงที่จู่ๆ ก็ส่งสายตาดุดันมาทางผมราวกับจะบอกว่ามันไม่มีทางแพ้ผมแน่นอน

"เออะ"

ที่ไฟมันชะงักไป ตบป่าเขตเบาๆ เหมือนจะปลดอบใจ

"คนเรามันพัฒนาน่ากันได้ ดีแล้วละที่เลือกเข้าชมรมศิลปะ"

"สวยขนาดนั้นเลย" ผมบ่นอุบกับมีที่ถอยกรูดออกมานั่งโต๊ะข้างผมปล่อยให้ไฟที่ไฟกับเขตนั่งคุยกัน หญิงสาวตัวเล็กตากลมโตกับผมประบ่าและก๊อบคิดตีหันมายิ้มแฉ่งให้ผม

"กะ...ก็..."

"สวยจริงเหรออ"

"มันเป็นศิลปะปะคะพี่" มียิ้มหวานส่งให้ผมแล้วหันไปสนใจงานของตัวเอง ห้องชมรมกลับมาเงียบอีกครั้ง

ผมใช้สมาธิไปกับปลายพู่กัน ตัวดลงบนผืนผ้าใบอย่างมีอิสระ งานของผมไม่เคยซ้ำซากจำเจเลยสักครั้ง เพราะเมื่อไรที่หลับตา เม็ดสีร้อยพันก็จะปรากฏขึ้นไม่ขาดสาย ผมสามารถวาดอะไรก็ได้โดยไม่มีใครมาบังคับ นั่นคือข้อดีของการเข้าชมรม เพราะในเวลาเรียนมันมักจะมีสิ่งที่เรียกว่า 'หัวข้อ' มาจำกัดอิสระเรา

'ให้นักเรียนเลือกวาดรูปสัตว์มาคนละชนิด แล้วบรรยายว่าทำไมถึงเลือกสัตว์ตัวนั้นให้เข้ากับลักษณะนิสัยของเรา'

การบ้านวันนี้มันหนุ้ในอวยซัดๆ ผมยิ้มว่าแล้ววางสมุดสี่เหลี่ยมจัตุรัสลงบนโต๊ะหินอ่อนใต้ต้นมะขาม ช่วง ม.ปลาย เขตกับผมเรียนคนละห้องกัน ดังนั้นการบ้านมันเลยไม่เหมือนกับผม เท่าที่เห็นมันชอบวิชาวิทยาศาสตร์กับสังคมมากเป็นพิเศษ ส่วนผมมันชอบวิชาศิลปะ

'ยิ้มอะไรขนาดนั้น'

'วิชาศิลปะอะ'

ผมลงมือวาดรูปจนท้อมอย่างไม่น่าเชื่อ

'นกเนียนะ'

'อ้อ'

'เพราะอะไร ปกติไม่เห็นพูดถึง'

จริงๆ แล้วสัตว์ที่ผมชอบที่สุดคือแมว แต่ถ้าพูดถึงบุคลิกของตัวเอง
ก็คงจะตรงกับนกมากที่สุด

'อิสระไง อยากมีอิสระที่จะโยยบินไปไหนก็ได้ ทำอะไรตามใจ ไม่ต้อง
โดนกักขัง'

เขตมันเงิบไป หันไปสนใจดาราศาสตร์ที่มันชื่นชอบต่อ แต่ถึงอย่างนั้น
ก็ไม่ได้ลุดหายไปไหน

'ถ้าวันหนึ่งได้เป็นนก จะไปที่ไหนเหรอ' จนกระทั่งน้ำเสียงใสๆ นั้นถามขึ้น
ทำให้ผมหยุดที่จะสนใจการวาดรูปลงบนหน้ากระดาษ ผมมองไปหน้าของ
เด็กผู้ชายอายุรุ่นราวคราวเดียวกันตรงหน้าก่อนจะยิ้มแผ่

'ทะเล'

ปิด

ผมปาดสีเลยออกไปไหนไม่รู้เพราะมัวแต่เหม่อคิดถึงเรื่องเก่าๆ สะบัดหัว
สองสามทีเพื่อไล่อาการที่เริ่มจะเป็นหนักขึ้นเรื่อยๆ พลางหันไปมองคนที่ยัง
นั่งอยู่ที่เดิม แต่เปลี่ยนจากการวาดรูปเป็นการหยิบหนังสือขึ้นมาอ่าน

ไม่เข้าใจเลยสักนิดว่าทำไมคนอย่างมันถึงมาเข้าชมรมศิลปะที่ไม่เข้าใจ
มากไปกว่านั้นคือทำไมถึงมาอยู่ที่นี้

ทำไมคนที่ชอบภูเขาถึงเลือกที่จะมาอยู่ริมทะเล

เขตมันนั่งอยู่สักพักก็ลุกเดินออกไป เหลือทิ้งไว้เพียงกระเป๋าหนังใบหนึ่ง
กับกระดาษที่มันเพิ่งจะวาดรูปเสร็จ ผมทนไม่ไหวจะ เลยลุกขึ้นเดินฉับๆ ไปที่โต๊ะ
ที่เคยมีใครอีกคนนั่งอยู่

อยากจะทำอะไรที่ไฟถึงได้อีกก็ไปแบบนั้น แถมมียังดูแปลกใจเอามากๆ
มันวาดรูปสวยขนาดนั้นเลยหรือไง

ตั้งแต่เข้าชมรมมาไฟไม่เคยทำแบบนี้กับผมเลยสักครั้ง!

ผมหยิบกระดาษสิ่งที่ถูกคว่าหน้าอยู่บนโต๊ะขึ้นแล้วพลิกกลับมาดูสิ่งที่
ปรากฏบนกระดาษทำให้ผมเงยหน้าขึ้นไปสบตากับไอ้ไฟที่มองมาทางผม
อยู่ก่อนแล้ว

วันนี้แหละที่ผมได้รับรู้

ประโยคที่เขาว่ากันว่า 'ศิลปะไม่มีถูกหรือผิด มีแต่มีงานดีหรืออะไร'
มันมีอยู่จริง

นี่มันมนุษย์ไม่ขีดไฟ!

เขตเปิดประตูกลับเข้ามาในห้องประจวบเดียวกับที่ผมวางกระดาษกลับ
ลงไปใต้เดิม มันสบตากับผมเหมือนต้องการจะถามว่าทำอะไรกับผลงานชิ้นเอก
ของมัน แล้วมันก็เป็นฝ่ายเอ่ยปากออกมาก่อนจริงๆ

"ทำอะไร"

น้ำเสียงแปร่งที่ไม่คุ้นหูทำเอาผมรู้สึกขนลุก เพราะเคยฟังแต่เสียงละอ่อน
สมัยเด็กๆ พอมาได้ยินเวอร์ชันเสียงแตกหนุ่มแล้วมันจ๊กจู้หูแบบแปลกๆ

"เปล่า"

"ก็เห็นอยู่จ้ะจับกระดาษ"

"มันปลิวตก" ไฟโหมหันมามองหน้าผมพร้อมกับสายตาที่อ่านได้ว่า
'เนียนผู้ดๆ'

"เหวอ แอร์แรงจังนะ"

"จะหาเรื่องหรือไง"

"เปล่า"

ก็อปคำพูดถูกอีกหนา! กวนประสาท กวนจิตใจ กวนสมอง กวนสันทำ
นำรำคาญไม่ไหวแล้ว

"มองหน้าไม้อายจังเหวอ"

ผมยกมือทำท่าจะชกเขต ไม่ได้กะจะชกจริงหรอก แคंपกติแล้วเจอแต่

ดูคุณชายหงิมๆ ไม่ค่อยพูด พอเจอคำพูดห้วนๆ ถามคำตอบคำทวนบาทาแล้ว มันเลยอดไม่ได้ที่จะโต้ตอบออกไป

"เดี่ยว ไอ้ห้าเคียง นี่ชมรมศิลปะไม่ใช่มวยสากลระดับโลก"

อิโด้ ถ้าห้ามซักว่านี่ก็ขัดหมอบไปแล้ว

"พี่เคียงไม่ชอบเซตเหรอ" มีหันมาถามผมหลังจากที่ผมทิ้งตัวลงนั่งบนเก้าอี้ อย่างหมดความอดทน ผู้หญิงตัวเล็กกำลังได้ปลายพู่กันไปบนกระดาษ นอกจากพี่ไฟแล้วก็มีเนี่ยแหละเป็นเด็กที่วาดการ์ตูนสวยมากๆ

"ไม่ชอบ"

"ทำไมละคะ ออกจะหล่อ"

"หลออะดิมันอะ"

จะว่าไปกรรได้คุยกับมีทำให้อารมณ์ผมลงอย่างไร ปกติจะชอบเก็บอมพะนำเอาไปบรรยายกับรูปวาด แต่พอเห็นนัยแถมใส่ตรงหน้าแล้วก็ทำให้รู้สึกเหมือนกำลังเลี้ยงหนูแฮมสเตอร์อะไรแบบนั้น มีเป็นเด็กที่มีออว่าจางๆ เป็นสีชมพูอ่อน สดใสกว่าคนอื่น แถมยังพูดจารู้เรื่องมากกว่าไอ้คนที่โตแต่ทำตัวไม่โตที่กำลังนั่งส่งสายตาไม่พอใจมาทางนี้

"ไม่ถูกกันมาก่อนเหรอคะ"

"อ้อ"

ผมนั่งเฝ้าคางมองลายเส้นของมี มือน้องลากเส้นนิ่งจนทำให้มองเพลินไปหมด

ตั้งแต่เข้ามาเรียนที่นี่ผมไม่ค่อยจะมีเพื่อนสนิทเป็นตัวเป็นตน จะมีก็แต่เพื่อนที่ทำงานด้วยกันในห้อง ในชมรมศิลปะก็สนิทอยู่ไม่กี่คน แต่คนที่คุยด้วยแล้วสบายใจก็คงจะมีแค่พี่ไฟกับน้องมีเนี่ยแหละ

ไม่ถูกกันนั่นเหรอ...ไม่สิ เคยถูกกันมากๆ จนมาวันหนึ่งเกลียดกันมากกว่า ความรู้สึกในช่วงเวลานั้นผมยังจำได้ทุกอย่าง ตั้งแต่คนที่เือนหน้าหนีไป หน้าตาของตัวเองที่ไหลเป็นสาย ความเศร้าที่ทुरนทुरาย อิศระที่สูญเสียไป ผมยังจำได้แม่นวันที่แมตติกล้องวงจรวดที่หลังรั้ว วันที่ผมปีนกลับเข้ารั้วแล้วเข้าไปเกี่ยวกับลวดหนามที่ใครเอามาติดไว้ตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้ วันที่แม่เอ่ยปากว่า

ถ้าไม่เลิกคบกับเขตก็ตัดแม่ตัดลูกไปได้เลย

"พี่เคียง"

"ฮะ!" ผมสะดุ้งเมื่อฝ่ามือเย็นๆ ของมีแต่ะลงที่แขน

"เหม่อบ่อยจัง"

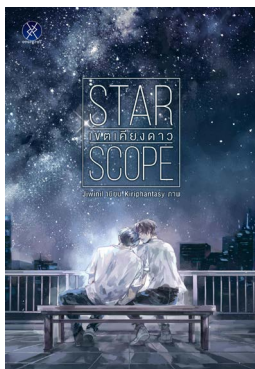
"โทษที"

หน้าผากของผมจรดลงบนโต๊ะข้างๆ มีไอความร้อนที่พวยพุ่งขึ้นมาบนใบหน้าทำให้ผมต้องหำม่น้ำตาตัวเองเอาไว้พร้อมกับความทรงจำแสนเลวร้ายที่วิ่งเด่นอยู่ในหัวจนระบมไปหมด

ถึงปากจะบอกว่าไม่แคร์ แต่ปากแผลที่เกือบจะปิดสนิทแล้วกลับค่อยๆ ถูกเปิดอีกครั้ง

หรือผมจะเป็นฝ่ายหนีไปได้?

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160625802.html>